

Omađijati publiku

U gotovo prepunoj dvorani Union održao se u ponedjeljak, **5. rujna**, koncert naslovljen „Kreativnost bez granica“. Prije svega, radilo se tu o kreativnosti dobro nam znanog violončelista Giovannija Sollime koji je ne samo svojim solističkim nastupima, već i izvedbama svojih skladbi, činio okosnicu ovoga koncerta. Jednom riječu, bila je to njegova večer, ali i večer talijanskih autora, uz jedan izuzetak: koncert je naime otvoren pavanom *Lachrimae Antiquae* iz najpoznatije kasnorenesansne zbirke za gudački konsort Johna Dowlanda. Entuzijastično sviranje malog čelističkog ansambla obilježilo je i po karakteru sasvim različitu skadbu, živahni kanon Domenica Gabriellija, kojim smo bili uvedeni u prostore talijanske zvukovnosti.

Bila je to svojevrsna anticipacija onoga što je uslijedilo. Sollimin zvukovni svijet u kojeg nas je pomalo uvlačio, sasvim je raznorodan i šarolik. Svijet je to u kojem se publika, barem po svojim reakcijama, mogla osjetiti zadovoljenom. I teško je bilo odhrvati se Solliminoj karizmi koja je plijenila mediteranskom ekstrovertiranošću u izvedbama, kako u obradi Nirvaninih pjesama tako i u njegovoj skladbi *L. B. Files* za violončelo i gudače, čijoj su se izvedbi pridružili Marko Letonja i gudački okrestar Festivala Maribor. Taj ansambl, kojega smo proteklih dana slušali u različitim, pa čak i lošijim izdanjima, kao da je živnuo u Solliminoj prisutnosti.

Niti u drugom dijelu koncerta, koji je, dakako, započeo Solliminom skladbom *Violoncelles, vibrez* za dva violončela i gudače nije nedostajalo orgazmičkih uspona i afektivnoga fražiranja, ostvarenog u tandemu s Monikom Leskovar, koja se, iako sramežljivija i nježnija od svoga partnera, bila u stanju nositi s njegovom dominantnošću. Ravnopravnost u muziciranju bila je još očitija u Serenadi za dva violončela i gudače talijanskog čelističkog virtuozu 19. stoljeća, Alfreda Piattija, koja kao da je bila priprema za veliki finale, Solliminu skladbu *When We Were Trees*, pisanu za isti sastav. Ostvarivši s publikom prisni kontakt, protagonist ove večeri sasvim se „otkačio“, zbijajući šale tamo gdje im ipak nije bilo mjesto. No oduzeti Sollimi pravo na ludičnost, pa makar ona ponekad zastranila i u sfere nepotrebnog cirkusanstva, značilo bi amputirati ga tamo gdje je on najiskreniji, na samom izvorištu njegove kreativnosti.

Odsviravši kao dodatak makedonsku tradicijsku pjesmu *Jovano, Jovanke*, zajedno s Monikom Leskovar, i to na jednome violončelu, Sollima je dao povoda publici da ustane na noge te isprati njega i ansambl gromoglasnim pljeskom. Dakako, on zna kako omađijati publiku, a to mu je pošlo za rukom i ovaj put.

Hrvoje Beban